

בס"ד

רבונו נחמן

מברסלב

פירושים

על

פרשת השבוע

כחידת בוא

וְהָיָה כִּי תָבוֹא ... וְשָׂמַחְתָּ בְּכָל הַטּוֹב
 צְרִיכִין לַעֲלוֹת לְאַרְצ־יִשְׂרָאֵל בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ
 שְׂמֵחַקְשִׁין (בְּתַפְּלוֹת מוֹסֵף לְשֵׁלֶשׁ רְגָלִים): שְׂתַעֲלֶנּוּ
 בְּשִׂמְחָה לְאַרְצֵנוּ. וְכָתִיב (יִשְׁעִיָּה לֵה, י): וּבָאוּ צִיּוֹן
 בְּרִנָּה וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים. וְכָתִיב (שָׁם ה, יב)
 כִּי בְשִׂמְחָה תֵצְאוּ. וְעַל־כֵּן בְּשִׂמְחָה וְשִׂמְחַת
 תּוֹרָה שָׂאוּ עִקְר גִּמְר תַּקּוֹן הַמְּלָכוֹת בְּשִׂלְמוֹת שְׂוָה
 מְרָמוֹ עַל אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שְׂוָנָה לְכַנֵּס בְּתוֹכָהּ
 בְּמַהֲרָה בְיָמֵינוּ, עַל־כֵּן אִזּוּ הַשִּׂמְחָה גְּדוּלָה מְאֹד,
 כִּי עִקְר הַשִּׂמְחָה כְּשׂוֹבְשִׁין אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וְכְמוֹ
 שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים כו, א יא): וְהָיָה כִּי תָבוֹא אֶל
 הָאָרֶץ וְכוּ'. וְשִׂמְחַת בְּכָל הַטּוֹב וְכוּ' וְכֵן הִרְבֵּה.
 (הַלְכוֹת בְּצִיעַת הַפֶּת - הַלְכָה ד, אוֹת טו)

**וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ ... וְעַתָּה הִנֵּה הִבֵּאתִי
 אֶת רֵאשִׁית פְּרֵי הָאָדָמָה**

בְּכוֹרִים הֵם בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת, שְׂצִרִיכִין לְהֵבִיא
 הַפְּרִי הַמִּתְבַּכְּרֵת וּמִתְחַדְּשֵׁת בְּכָל שָׁנָה, לְהֵבִיאָהּ
 מִיַּד לְבַיִת ה' וְלַהֲדוֹת עָלָיו לֵה' וּלְסַפֵּר עָלָיו אֶת
 כָּל הַצְּרוֹת שֶׁעָבְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל מִתְחַלְתֶּם, וּבְחֶסֶד
 וּנְפִלְאוֹתָיו הַנּוֹרְאִים הַצִּילָנוּ, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּדוּדֵי
 בְּכוֹרִים: וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ לְפָנָי ה' אֱלֹקֶיךָ אֲרָמִי אֲבִד
 אָבִי וַיִּרַד מִצְרַיִמָּה וַיַּגֵּר שָׁם בְּמַתִּי מֵעַט וַיְהִי שָׁם
 לְגוֹי גְּדוֹל עֲצוּם וְרַב וַיִּרְעוּ וְכוּ'. כִּי עִקְר חֵיבוֹב
 בְּכוֹרִים מְרָמוֹ עַל הַתְּחַדְּשׁוֹת, שְׂצִרִיכִין לְהִתְחַדֵּשׁ
 בְּכָל פְּעַם וְלְהִתְחַיֵּל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ וְאֵל יִבְהַלְהוּ
 רְעִיוֹנָיו עַל כָּל הַהִרְפָּתָקָאוֹת וְהַמְּנִיעוֹת וְהַתְּנַבְּרוֹת
 הַיִּצָּר הִרְעוּ וְכוּ' וְכָל מַה שֶׁעוֹבֵר עָלָיו, כִּי יִזְכֹּר
 חֲסֵדֵי ה' וּנְפִלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה עִמָּנוּ בְּכָל־לַיּוֹת
 וּבְפִרְטוּיֹת מִמְצָרִים וְעַד הִנֵּה. וְגַם מִקְּדָם שִׁירְדוּ
 לְמִצְרַיִם בְּעַת שְׂרַדְּף לְבָן הָאֲרָמִי אֶת יַעֲקֹב, וְכָל
 מַה שֶׁעָבַר בֵּין יַעֲקֹב וְלָבָן בְּעַת שֶׁעָבַד אֶצְלוֹ וְלָבָן
 רָמָה אוֹתוֹ עֲשֵׂרֵת מוֹנִים וְלֹא נָתַנוּ אֱלֹקִים לְהִרְעוּ
 עִמָּדוֹ וְכוּ'. וְלֹא דֵי שֶׁלֹּא עָלְתָה בְּיָדוֹ לְאַבְדוֹ חֵם
 וְשִׁלוֹם כִּרְצוֹנוֹ הִרְעוּ, אִף גַּם הוֹצִיא מִמָּנוּ בְּנוֹתָיו
 רָחֵל וְלֵאָה שֶׁעַל־יָדָם נִבְנְהָ הָעוֹלָם וְהַעֲמִיד מִטָּה
 שְׁלָמָה מֵהֵם, שֶׁהֵם הַשְּׂבָטִים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁעַל־יָדָם
 עִקְר הַתְּנַלּוֹת הָאֱלֹקוֹת בְּעוֹלָם, כִּי לֹא הָיָה בָּהֶם
 שׁוּם פְּסוּל, וְכֵלָם עָנוּ וְאָמְרוּ בְּשַׁעַת הַסְּתַלְקוֹת
 יַעֲקֹב: שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקֵינוּ ה' אֶחָד וְכוּ'. וְכָל
 מַה שֶׁעָבַר עַל יִשְׂרָאֵל מֵאִזּוֹ וְעַד הִנֵּה אֵין כָּל פֶּה
 יָכוֹל לְדַבֵּר וְכוּ'.

וְכֵן בְּפִרְטוּיֹת עוֹבְרִים כָּל אֵלוֹ הַבְּחִינּוֹת עַל כָּל
 אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כִּי כָּל אֶחָד עוֹמְדִים עָלָיו בְּחִינַת
 לָבָן וְעָשׂוּ וּמִצְרַיִם וְאַרְבַּע מַלְכֵיכוֹת וְחִילוֹתֵיהֶם,
 וְכֵלָם עוֹמְדִים עַל יִשְׂרָאֵל בְּכָל דוֹר וְדוֹר בְּכָל־לַיּוֹת
 וְכֵן בְּפִרְטוּיֹת עוֹמְדִים בָּלָם עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד
 לְכָלוֹתוֹ חֵם וְשִׁלוֹם, וְהַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא מְצִילָנוּ
 מִיָּדָם. דְּהֵינּוּ כָּל הַרְדִּיפּוֹת וְהַסְּתוֹת וְהַתְּנַבְּרוֹת
 שֶׁהֵיִצָּר הִרְעוּ וְחִילוֹתָיו מִתְנַגְּרִים בְּכָל אָדָם בְּכָל יוֹם
 וּבְכָל עֵת, שֶׁהַכֹּל נִמְשָׁךְ מִבְּחִינַת תְּקִלְפוֹת הַנֵּל
 לָבָן וְעָשׂוּ וְכוּ', כִּי גַם לָבָן וְעָשׂוּ וּמִצְרַיִם כָּל
 הַתְּנַבְּרוֹתָם בְּיִשְׂרָאֵל הָיָה רַק שֶׁהִתְלַבֵּשׁ הַבַּעַל דְּבַר
 בָּהֶם לְהַתְּנַבְּרוֹת בְּיִשְׂרָאֵל עַל שֶׁהֵם הוֹלְכִים בְּדַרְךָ
 ה' שֶׁמֶסֶר לָהֶם אֲבִרָהֶם אָבִינוּ, וְחֻזְקִים בְּאִמּוֹנַת
 הַבּוֹרָא הַיְחִיד הַמְּשַׁנֵּיחַ וּמוֹשֵׁל בְּכָל וְכוּ'. וְכֵן בְּכָל
 דוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים שׁוֹנְאִים בְּגִשְׂמִיּוֹת וְרוֹחֲנִיּוֹת
 לְמַנַּע וּלְכַפֵּל מִמְּלֶאכֶת שָׁמַיִם וְכוּ'.
 וְהַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא עוֹזְרָנוּ בְּכָל פְּעַם, כְּמוֹ שֶׁאָנוּ
 אוֹמְרִים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּכָל יוֹם: וְעַל נִסְיָה שְׂבָכָל

כ"ב

וְלָקַחְתָּ מִרֵאשִׁית כָּל פְּרֵי הָאָדָמָה

בְּשִׂמְחָתָם אֵין אֶת הַבְּכוֹרִים צְרִיכִין לְהִתְדוֹדוֹת וְלַהֲזַכִּיר
 חֲסֵדֵי ה' וּנְפִלְאוֹתָיו עָלֵינוּ עִם סְגֻלָּה שְׂבַחַר בְּנוֹ מְכָל
 הָעַמִּים וְכוּ'. וְזֶה שְׂאוֹמְרִים בְּדוּדֵי בְּכוֹרִים אֲרָמִי
 אֲבִי וַיִּרַד מִצְרַיִמָּה וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל לָבָן
 בְּקִשׁ לְעַקֵּר אֶת הַכֹּל לָבָן הוּא בְּלַעַם שֶׁהוּא בְּחִינַת
 עֲמֶלֶק בְּיָדוֹעַ שֶׁהֵם עִקְר זְהַמַּת הַנְּחָשׁ, שְׂרוֹצִים לְעַקֵּר
 אֶת יִשְׂרָאֵל לְנִמְרֵי חֵם וְשִׁלוֹם לְהַתְּנַבֵּר עַל כָּל אֶחָד
 בְּתַאוּוֹת רְעוֹת מְאֹד הַנִּמְשָׁכִין מִזְהַמַּת הַנְּחָשׁ
 וְלַעֲקָרוֹ לְנִמְרֵי חֵם וְשִׁלוֹם חֵם וְשִׁלוֹם. אָבֵל ה' לֹא
 יַעֲזֹבֵנוּ בְּיָדוֹ וְהַקְּדִים לְרַחֵם עָלֵינוּ עַל־יְדֵי שְׁנַתֵּן לָנוּ
 אֶת הַתּוֹרָה שְׂמִתְקַנְתָּ הַכֹּל. וְזֶהוּ בְּחִינַת בְּכוֹרִים
 שֶׁהֵם תַּקּוֹן לְחַטָּא אָדָם הָרֵאשׁוֹן לְגֵרֶשׁ וְלִבְעַר זְהַמַּת
 הַנְּחָשׁ בְּחִינַת לָבָן וְעֲמֶלֶק מִיִּשְׂרָאֵל שְׂאֲחִיזְתָּם
 בְּבְחִינַת מְתִיקוֹת הַדְּבִשׁ, הַמְּרָמוֹ עַל תַּאוּוֹת עוֹלָם
 הִנֵּה שְׂנֵדָמָה לְמִתִּיקוֹת הַדְּבִשׁ בְּתַחֲלָה, וְאַחֲרֵיתָהּ
 מְרָה כְּלַעֲנָה. וְעִקְר כָּל הַתַּאוּוֹת הֵם תַּאוּת הַמְּשַׁנֵּל
 שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלָל, כִּי "דְּבִשׁ" בְּגִימַטְרִיא "אִשָּׁה"
 כְּמוֹבֵא, וְשֵׁם צְרִיכִין לְהַתְּנַבֵּר בְּיוֹתֵר וּלְשַׁבֵּר
 הַתַּאוּה וְלְהַסְתַּכֵּל עַל הַסּוּף כִּי אַחֲרֵיתָהּ מְרָה
 כְּלַעֲנָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְשֵׁם עִקְר הַמְּלַחְמָה לְהִיּוֹת
 גְּבוּר כּוֹבֵשׁ אֶת יִצְרוֹ, שְׂוָה בְּחִינַת: "מַה עוֹ מֵאֲרִי
 וּמַה מֵתוֹק מִדְּבִשׁ", כִּי עַל־יְדֵי בְּכוֹרִים הַבָּאִין
 מִהַדְּבִשׁ מִתְקַנֵּין זֹאת. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְהַזְכִּיר בְּדוּדֵי
 בְּכוֹרִים אֲרָמִי אֲבִד אָבִי שֶׁהוּא לָבָן בְּחִינַת עֲמֶלֶק
 שֶׁהֵם עִקְר זְהַמַּת הַנְּחָשׁ. כִּי עַל־יְדֵי בְּכוֹרִים מִתְקַנֵּים
 כָּל זֶה וְזוֹכִין לְעַקֵּר וְלַמְּחוֹת זָכַר עֲמֶלֶק בְּחִינַת לָבָן
 הָאֲרָמִי וְלִזְכוֹת לְקַדְּשֵׁת יִשְׂרָאֵל קַדְּשֵׁת הַתּוֹרָה
 שְׂקַבְּלָנוּ בְּשִׁבוּעוֹת שֶׁהוּא יוֹם הַבְּכוֹרִים. (הַלְכוֹת
 סִימְנֵי בְּהַמָּה וְחֵיהּ מְהוֹרָה - הַלְכָה ד, אוֹת כו לְפִי
 אוֹצֵר הִירָאָה - בְּרִית, אוֹת נז)

יום עמנו ועל נפלאותיה שִׁבְכַל עַת עָרַב וּבִקֵּר וְצִהְרִים הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיהָ וְכוּ'.

וְאִין שׁוּם עֲצָה לְהַנְצִיל מִכָּל זֶה, כִּי אִם אֲמוּנָה שְׁלֵמָה בַּה' יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהִיא בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת, בְּחִינַת (אִיכָּה ג): חֲדָשִׁים לְבִקְרִים רַבָּה אֲמוּנָתָךְ, הֵינּוּ שִׁינְדַע הָאָדָם הָאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ שְׁאִינוּ יוֹדַע כָּלֵל, כָּלֵל כָּלֵל לֹא. רַק יִתְחַזַּק עֲצָמוֹ בְּאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁקִּבְּלֵנוּ מֵאֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, וְאֵל יִבְלַבֵּל אוֹתוֹ שׁוּם דְּבַר שֶׁבְעוֹלָם, כִּי אִין אָנוּ יוֹדְעִים כָּלֵל, רַק כִּפִּי שֶׁהוּרוּ אוֹתֵנוּ רַבּוֹתֵינוּ וְלֵ: הֵם אָמְרוּ וְהֵם אָמְרוּ, הֵם אָמְרוּ — שְׁצַרִּיכִין לְשַׁבֵּר כָּל הַתְּאוּוֹת שֶׁבְעוֹלָם לֹא מִבְּעֵי אַ עֲבָרָה כָּל שֶׁהִיא, בְּיָדָי צַרִּיכִין לְבָרַח מִמֶּנָּה יוֹתֵר מִבּוֹרַח מִן הָאֵשׁ, אֲלֵא אִפְלוּ תֵּאוֹה בְּעֵלְמָא וְשׁוּם תְּנוּעָה שְׁאִינָה בְּרִצּוֹן הַבוּרָא יִתְבָּרֵךְ, צַרִּיכִין לְבָרַח וּלְהִתְרַחֵק מִמֶּנָּה בְּתַכְלִית הַרְחוֹק, כִּי הוּא פּוֹגֵם מְאֹד בְּנַפְשׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וּבְכָל הָעוֹלָמוֹת אֲלֵפִי אֲלֵפִים וְרַבִּי רַבְּבוֹת הַתְּלוּנִים בּוֹ. וְהֵם אָמְרוּ — שְׁאִפְלוּ אִם עָבַר הָאָדָם מֵהַ שְׁעָבֵר, אִפְלוּ אִם עָבַר עַל כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה אֲלֵפִים פְּעָמִים, רַחֲמֵנָּא לְצַלֵּן, אַף־עַל־פִּיכֵן אִין שׁוּם יָאוֹשׁ בְּעוֹלָם כָּלֵל וְצַרִּיךְ לְהִתְחַיֵּל בְּכָל פְּעַם מִחֲדָשׁ, כִּי ה' יִתְבָּרֵךְ מְקַבֵּל תְּעֻנּוֹ וְשִׁעֲשׂוּעִים מִהֲגָרוּעַ שֶׁבְּגָרוּעִים, אֲדַרְבָּא, זְהוּ עֵקֶר גְּדֻלְתּוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּשֶׁהֲרַחֲקִים מְאֹד מִמֶּנּוּ, מוֹדִים בּוֹ יִתְבָּרֵךְ וּמִתְחַזְּקִים בְּאֲמוּנָה וּמוֹדִים וּמְשַׁבְּחִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ וְכוּ' (בְּמִבְּאֵר כָּל זֶה בְּדַבְּרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּמַה פְּעָמִים).

עַל־כֵּן צַרִּיכִין לְהִתְחַדֵּשׁ בְּכָל פְּעַם בְּבְחִינַת בְּכוֹרִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת בְּנִ"ל. וְזֶה שְׁכָתוֹב בְּרֵאשִׁית וְכוּ', וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה א, ד): בְּשִׁבִיל בְּכוֹרִים שֶׁנִּקְרְאוּ 'רֵאשִׁית', בְּרָא הָעוֹלָם, כִּי עֵקֶר בְּרִיאַת הָעוֹלָם הָיָה בְּשִׁבִיל בְּחִינָה זוֹ, בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת, שֶׁהִיא בְּחִינַת בְּכוֹרִים, בְּחִינַת רֵאשִׁית, בְּחִינַת בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹקִים וְכוּ', שֶׁבְּשִׁבִיל 'רֵאשִׁית' בְּרָא אֱלֹקִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְכוּ', שֶׁעֵקֶר בְּרִיאַת שָׁמַיִם וָאָרֶץ הָיָה בְּשִׁבִיל רֵאשִׁית, דִּהֵינּוּ שִׁיתְחִיל הָאָדָם בְּכָל פְּעַם מִרֵאשִׁית כְּאֵלוֹ הַיּוֹם הוּא רֵאשִׁית הַתְּחַלְתּוֹ, כִּי זֶה עֵקֶר תְּקוּן הָעוֹלָמוֹת, כִּי גַם ה' יִתְבָּרֵךְ מִחֲדָשׁ אוֹתָם בְּכָל יוֹם מִחֲדָשׁ מִמֶּשׁ, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים: וּבְטוֹבוֹ מִחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם תְּמִיד מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וְכֵמוֹ שְׁאוּמְרִים בְּכָל יוֹם: עוֹשֶׂה חֲדָשׁוֹת וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן נִסְמָךְ תִּכְרָךְ בְּפָרְשַׁת 'וְהָיָה כִּי תִבּוֹא אַחַר מִצְוֹת וְהוּי בְּכוֹרִים וּמַעֲשֵׂר: הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת וְכוּ', וְכִתִּיב שָׁם: הַיּוֹם הַזֶּה גִּהִיִּת לְעַם וְגו'. אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוָה הַיּוֹם. וּפְרָשׁ רַש"י שָׁם: בְּכָל יוֹם יִהְיֶה הוֹמָה בְּעֵינֶיךָ כְּאֵלוֹ הַיּוֹם נִבְנְסָתָ

עִמוּ בְּבְרִית וְכוּ'. הֵינּוּ בְּנִ"ל, כִּי זֶה עֵקֶר בְּחִינַת בְּכוֹרִים, בְּחִינַת הַתְּחַדְּשׁוֹת בְּכָל יוֹם כְּאֵלוֹ הַיּוֹם נִבְנְסָם בְּבְרִית וּמִתְחִיל לְהַרְגִּיל עֲצָמוֹ לְכַנֵּס בְּקִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל. (הַלְכוֹת בְּשַׁר בְּחֶלֶב - הַלְכָה ד, אוֹת יג)

כו, טו

הַשְּׁקִיפָה מִמְּעוֹן קְדֻשָּׁה

יֵשׁ שָׁם שְׁכִשְׁרוּצִים לַעֲשׂוֹת מְלָךְ מִשְׁתַּמְשִׁין בְּזֶה הַשֵּׁם וְהַשֵּׁם הוּא קַמ"ה רֵאשִׁי-תְּבוֹת "הַשְּׁקִיפָה מִמְּעוֹן קְדֻשָּׁה (דְּבָרִים כו, טו) וְזֶה בְּחִינַת (דְּנִיָּאל ב): "מִהֲעַדָּה מַלְכִין וּמִה'קִי'ם מַלְכִין". וְזֶה שְׁנֵאמַר בְּיוֹסֵף (בְּרֵאשִׁית לו, ז): "וְהִנֵּה קַמ"ה אֱלֹמֵתִי". (קְצוֹר לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן - סִימָן רלד, ד)

כו, טז

הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת אֵת הַחֲקִים הָאֵלֶּה

עֵקֶר הַקְּדֻשָּׁה הוּא לְזַכֵּר בְּכָל יוֹם וְיוֹם שֶׁזֶה הַיּוֹם מְנוּי וְסִפּוּר, וְצַרִּיכִין לְצַאת בּוֹ חוֹבֵת הַיּוֹם בְּזֶה הַיּוֹם דִּיקָא. וְעַל־כֵּן אֲסוּר לְהֵאָדָם לְדַחוֹת אֵת עֲצָמוֹ מִיּוֹם לַיּוֹם, רַק לִידַע הַיֵּטֵב כִּי זֶה הַיּוֹם לֹא יִהְיֶה לוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו, כִּי יוֹם הַמָּחָר הוּא עֲנִיָּן אַחַר לְגַמְרֵי, וְהַלּוּאִי שִׁיזְכֶּה לְמָחָר לְצַאת יְדֵי חוֹבָתוֹ, לְפָרַע לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ חוֹבֵת הַיּוֹם שֶׁל יוֹם הַמָּחָר בְּעֲצָמוֹ. וְזֶה בְּחִינַת: "הַיּוֹם אִם בְּקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ", הֵינּוּ: אִם תִּרְצוּ לְשִׁמְעַת בְּקוֹלוֹ, צַרִּיכִים אַתֶּם לְזַהֵר בְּזֶה, לִידַע הַיֵּטֵב שֶׁהַעֵקֶר הוּא הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא שְׁאֵתֶם עוֹמְדִים בּוֹ, וְשִׁלָּא לְדַחוֹת עֲבוּדַת הַשֵּׁם מִיּוֹם אֶל יוֹם, חֶסֶם וְשָׁלוֹם, וְכֵמוֹ שְׁכָתוֹב: "הַיּוֹם הַזֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ מִצְוָה לַעֲשׂוֹת וְכוּ'" הַיּוֹם הַזֶּה דִּיקָא, וְכִתִּיב: "אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוָה הַיּוֹם" דִּיקָא. וְזֶה בְּחִינַת: "לְמַנּוֹת יְמִינוּ בֵּן הַיּוֹדֵעַ וְכוּ'", כִּי צַרִּיכִין לְבַקֵּשׁ עַל זֶה מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְכֵן לְהַזְכִּיר אֵת עֲצָמוֹ בְּכָל פְּעַם בְּפֶה מְלֵא, כִּי הַדְּבוּר יֵשׁ לוֹ כַּח גְּדוּל לְעוֹרֵר אֵת הָאָדָם וּלְהַזְכִּירוֹ שִׁינְדַע הַיֵּטֵב כִּי כָּל יְמֵי חַיָּיו מְנוּיִים וְסִפּוּרִים, וְצַרִּיכִין לְזַהֵר לְפָרַע חוֹבֵת כָּל יוֹם בְּזַמְנוֹ. כִּי בְּאֵמֶת כָּל יוֹם וְיוֹם יֵשׁ בּוֹ חֲכָמָה וְשִׁבְל מִיַּחַד, שֶׁזֶה עֵקֶר אוֹר הַיּוֹם שֶׁהוּא הַשֵּׁמֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַשִּׁבְל הַקְּדֻשָּׁה, וְכִמְבָאֵר בְּפָנִים. אֲבָל בְּכָל יוֹם יֵשׁ חֲשָׁךְ שֶׁקוֹדֵם לְאוֹר, כִּי הַלֵּילָה קוֹדֵם לַיּוֹם בְּסִדֵּר הַבְּרִיאָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב: "וַיְהִי עָרֶב וַיְהִי בֹקֶר וְכוּ'". וּבְשִׁרְשׁוֹ בְּקִדְשָׁה הוּא תְּקוּן גְּדוּל מֵהַחֲשָׁךְ קוֹדֵם לְאוֹר, כִּי הַחֲשָׁךְ הוּא בְּחִינַת הָעֵדֶר הַדַּעַת, בְּחִינַת צְמֻצוֹם הַמַּחִין, שֶׁעֵקֶר תְּקוּן וּקְבִלַת הַמַּחִין עַל־יְדֵי־זֶה דִּיקָא בְּנִ"ל. אֲבָל

מחמת פגם מעשי בני-אדם, שזה בחינת פגם מעוט הלבנה, על-ידי-זה נמשך להסמך-אחרא, בחינת מלכות הרשעה, וניקה חס ושלום מבחינת חשך וצמצום הנ"ל, ואז מתגבר חס ושלום חשך ממש, שרוצה להחשיך אור היום לגמרי, הינו שרוצה לבלבל את הדעת ולהחשיך את אור האמת, שהוא אור השכל והחכמה אמתית המאיר בכל יום ויום, שהוא עקר אור יום. ומזה נמשכין כל המניעות והעכובים והבלבולים שבכל יום, שמהם נמשכין כל הטעויות הנ"ל, שהאדם רוצה לדחות זה היום, עד שעל-פירב נדמה לו להאדם כאלו אין זה היום נמנה ונספר כלל בימי חייו, כאלו היום אי אפשר לעבד את השם יתברך. ובאמת בודאי, כפי השתטחות והתפשטות הסמך-אחרא שבכל יום ויום, בודאי קשה מאד לעסק בעבודת השם, בפרט בתפלה, ששם עקר התגברות הבלבולים. אבל צריכין לידע היטב, כי אף-על-פי-כן זה היום הוא יום ועולה בחשבון, ובודאי יש בו טוב ויש בו חכמה ושכל מיחד דקדשה, שצריכין להמשיכין בזה היום דיקא, רק שהחשך מכסה עליו, כי הקלפה קדמה לפרי, וזה בחינת המניעות והבלבולים וכו' שמתגברין ומשתטחין בכל יום, וצריך האדם להתגבר להשתדל לשבר הקלפה שקדמה לפרי, ולידע ולהאמין שדיקא בזה היום יכול להתקרב להשם יתברך לפי בחינתו, ואם תדרשנו ימצא לה, ואז יזכה למצא הטוב שבו היום דיקא. וזה בחינת מה שמוכא בזה הקדוש: לית יום דלית בה טוב וכו', וכל יומא אית לה גדר מלבר, דלא יעול כל בר-נש להתוא טוב, כגון חשוכא דכסיא לנהורא וכו'. ומזה נמשך כל הטעויות והדחיות של כל אדם שבכל יום, שנגדמה לו כאלו היום הזה אינו כלום וכאלו אינו מימי חייו, וכאלו היום אי אפשר להתקרב להשם יתברך כלל, כאשר נמצא זה ברב בני-אדם שאינם מפקחים על דרכיהם היטב; בפרט כשיש לו איזה סבה ומארע לטוב או להפך, חס ושלום, שאז היום מתבלבל אצלם לגמרי, עד שרוב ימיהם כלים בזה להבל ולריק, רחמנא לצלן, כגון ביום זה הוא יריד ויומא דשוקא, וביום זה צריך לחשב חשבונותיו, ובזה היום יוצא לדרך, ובאלו הימים הוא בדרך נע ונד ומטלטל, ובזה היום בא מן הדרך וצריך להרים המשאוי מעל העגלה ולסדר הסחורה ולחלקה כראוי וכו', וביום זה נודמן לו איזה מריבה וקטטה עם אחר, וביום זה נקרא על איזה סעודה, וכיוצא בזה בטולים ובלבולים שונים בכל יום ויום, עד שבמעט בכל יום נמצא בו בטול ובלבול גדול. ואפלו בשאר הימים שאין

בו מארעות כאלה, נדמה לו נס-כן על-פירב בכל יום, כאלו היום הזה אינו כלום וכו"ל. וכל זה נמשך מהגדר מלבר שיש על הטוב שבכל יום ויום, שזה נמשך בשרשו מבחינת החשך שקדם לאור. וזה שכתוב (מיכה ז): "יום לבנות גדריה, יום ההוא ירחק חק. יום הוא ועדיף יבוא למני אשור וכו'" (עין רש"י שם), הינו, שישראל אומרים אל העכו"ם, שהם בחינת הסמך-אחרא והקלפות המסבבין את הקדשה, שמהם כל המניעות והבלבולים הנ"ל, והם מעקמין ומבלבלין לב האדם כל-כך עד שיוכל למעות חס ושלום כאלו היום הזה לא בא רק בשביל הסבות והמארעות והמניעות והבלבולים, שהם בחינת הגדר מלבר הנ"ל, וכאלו אין בו טוב כלל, חס ושלום. וזה הוא: "יום לבנות גדריה, יום ההוא ירחק חק" שאתם אומרים, שהיום הזה לא בא רק בשביל לבנות הגדרים והמסבבים, שהם המניעות והדחיות שבכל יום, אבל הוא רחוק לעסק בזה היום בתורה שנקראת חק. וזה: "יום ההוא ירחק חק", שבו היום ירחק חק, שהיא התורה, כי אי אפשר לעסק בתורה ועבודה בזה היום מחמת המניעות והדחיות הנ"ל; אבל באמת אינו כן, כי "יום הוא ועדיף יבוא", כי בודאי זה היום הוא יום גמור, ובודאי נשתדל ונתגבר לעסק בזה היום דיקא בתורה ועבודת השם ולשבר את הגדרים שלכם, עד שזוכה להתקרב לטוב שבו היום דיקא. (הלכות פקדון וארבעה שומרים - הלכה ד, אותיות ה ו ז לפי אוצר היראה - יראה ועבודה, אות קמה, עין פנים; ועין פסח וספירה, אותיות קנז קנה; התחזקות, אות קיז)

כו, טו

היום הזה ה' אלקיך מצוה לעשות את החקים האלה

היום אם בקולו תשמעו (תהלים צה). זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרכותו צריך שלא יחשב מיום לחברו, כמוכא בספרים, וכן בעבודתו יתברך לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה. כי כשרוצין לבגס בעבודת השם, נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לשא משא כבד כזו, אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום לאמר: מחר אתחיל, מחר אתפלל בכונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום

המחרת הוא עולם אחר לגמרי. היום אם בקולו תשמעו – היום דיקא. והבן. (לקוטי מוהר"ן חלק א – סימן ערב)

כו,י

את ה' האמרת היום

כשאדם מתבודד ומפרש שיחתו וצערו לפני השם יתברך, ומתודה ומתחרט על גדל הפגמים שעשה, אזי גם השכינה פגגה מפרשת לפניו שיחתה וצערה ומנחמת אותו, כי כל פגם ופגם שפגם בנשמתו, פגם אצלה גם כן, כביכול. וזה בחינת (דברים כו): את ה' האמרת וה' האמירך וכו'. והיא מנחמת אותו שתבקש תחבולות לתקן כל הפגמים. (לקוטי מוהר"ן חלק א – סימן רנט)

כו,ד

אשר אנכי מצוה אתכם היום

עקר העצה לעבודת השם יתברך לחשב בכל יום ויום שאין לו רק זה היום בלבד, שזה בחינת "היום אם בקולו תשמעו", כמבאר במקום אחר. וצריכין שלא לחשב רק אותו היום, בבחינת "זה היום עשה ה' וכו'", ועל ידי זה יזכה לעבודת השם, וכמו כן יזכה שממנו לא יהיה עבוב משיח, כי עקר ביאת המשיח תלוי בזה, כמו שאמרו חז"ל: אימתי יבוא מר? היום היום אם בקולו תשמעו. וכפי עבודת ישראל המקימים זאת ועובדים בדרך זה את השם יתברך בכל יום, בן מתנוצץ קרן משיח בכל יום, עד שסוף כל סוף תבוא על ידי זה הנאלה בשלמות, וכל אחד כפי חלקו בהתקרבות משיח, בן יזכה אז להתענג על ה' ולשבע מטובו הגדול שישפיע עלינו אז. (הלכות מתנה – הלכה ה, אות מז לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות קלז)

ומשם נמשך המתקה לכל הדינים ולכל הצמצומים, שהם שרש כל השנויים העוברין על האדם בכל עת, לכל אחד כפי מקומו ושעתו. ותדקדק בכל ספר דברים ותמצא, שבכל מקום שמוהיר את ישראל על קיום התורה, שמזכיר בכל פעם תבת "היום" להורות ולהעיר את כל אחד, שהעקר להתחיל להתקרב היום, הינו בכל יום ושעה שעומד בו. וזה בחינת: "ויברר משה אל כל בני ישראל, הסבת ושמע ישראל היום הזה נהיית לעם", ופרש רש"י שם גם כן בבאור יותר: בכל יום יהיה דומה בעיניך כאלו היום נכנסת עמו בברית הינו כנ"ל. וזה: "הסבת ושמע", שפרושו מלשון "הטה אונף ושמע היטב היטב", הינו, שדבר זה צריכין להטות אונן ולבבו לשמע ולהבין ולקבלו בלבו היטב, שהיום הזה נהיית לעם, דהינו בכל יום ובכל שעה. וזה שדרשו רבותינו ז"ל: "הסבת" הם, ואחר כך פתת, שפרושו, שבכל למודי התורה הקדושה צריכין בתחלה ללמד ואחר כך לעין היטב, בבחינת 'לגמר אנש וחדר לספר', הינו שבענין זה עצמו, לידע ולזכר בכל יום ובכל שעה שהיום הזה נהיית לעם כנ"ל זה הענין צריך להאזין ולזכר היטב, בבחינת הם ואחר כך פתת, כי צריכין לקבלו בכלליות, בפשיטות, ואחר כך צריכין לכתת ולעין בו היטב בכל שעה ורגע, לידע בכל שעה שעתה עוברת שעה מימי חיי, ויזכר עצמו שיש שכל הכולל שיכול להמתיק ולתקן הכל, ועל ידי זה יוכל להמשיך את עצמו לקיים "היום הזה נהיית לעם לה' אלקיך", היום דיקא, וכן בכל יום ושעה, בבחינת "לרגעים תבחנונו" כנ"ל. (הלכות פקדון וארבעה שומרים – הלכה ה, אות לו לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות קמט)

כו,ט

היום הזה נהיית לעם

מבאר בדברינו פעמים הרבה, שזה כלל גדול בעבודת השם, שצריך להתחיל בכל פעם מחדש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל על פסוק: "היום הזה נהיית לעם", כאלו היום נכנסת עמו בברית, ובכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים, כי באמת כל הכלבולים והנפילות וירידות שיש להאדם בכל פעם, הכל הוא על ידי רבוי המחשבות מיום שעבר ליום הבא ומשעה לשעה, ורב העולם הם בעיני עצמן כזקנים, וכל אחד נחשב בעיני עצמו כאלו כבר נזקן בדרך שרגיל בהם ימים רבים, עד שנדמה לו שאי אפשר לו לשוב עוד לדרך אחר, ומחמת זה מראים את עצמן לגמרי מלהתקרב להשם יתברך, ואפלו מעט העבודה

כו,ט

הסבת ושמע ישראל

צריך כל אדם לידע בכל יום ובכל שעה ורגע מימי חיי, שתלויים בו כל הנפשות של כל הדורות העתידין לצאת ממנו, ובהם תלויים כל נפשות בית ישראל, כי כל ישראל ערבים זה בזה, כי חייב כל אדם לומר: בשבילי נברא העולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: בזמן שאדם זוכה זוכה לו ולדורותיו ולדורות דורותיו עד סוף כל הדורות, ומכרע את כל העולם בלו לכף זכות, ולהפך להפך, רחמנא לצלן. וכל זה אי אפשר לתקן בשלמות, כי אם על ידי הצדיק האמת, בחינת שכל הכולל, ששם נכללין כל הנפשות, אשר ישנו פה ואשר איננו פה,

והמצות שמקיימים הוא כמו מצות אנשים מלמדה, ועושים אותה בלי התעוררות וחיית, והכל מחמת הזקנה שקפצה עליהם, שנחשבים בעיני עצמן בזקנים, שזה מוזק מאד מאד לעבודת השם. כי לא מבעיא מי שאינו הולך בדרך הישר, ונדמה לו כאלו כבר נזקן במעשיו ואי אפשר לו להשתנות עוד לטובה, שזה בודאי מוזק בלי שעור, כי יכול לילך לאבוד לגמרי אם לא יתעורר להתחדש, שזה עקר התשובה, בחינת "השיבנו וכו' חדש ימינו בקדם", אלא אפלו הכשרים קצת, ואפלו צדיקים וחסידים אם הם בזקנים בעיני עצמן ועושים עבודתם בזקן הרגיל מכבר בזה, גם זה אינו טוב, כי עקר שלמות העבודה הקדושה הוא התחדשות בכל פעם, בבחינת "וקווי ה' וחיפיו כח יעלו אבר בנשרים". ומי שמחזק עצמו בזה להתחיל בכל פעם מחדש, בודאי לא יפל מעבודתו לעולם אפלו אם יעבר עליו מה, כי צריך האדם לסלק מדעתו וממחשבתו לגמרי היום שעבר או אפלו השעה העברה, וידמה בעיני עצמו בכל יום ואפלו בכל שעה באלו היום נולד, בבחינת "אני היום ילדתיך", וכאלו באותה שעה נולד ובלא לעולם ורצה להפיר את מי שאמר והיה העולם. ואף-על-פי שכבר היה בן אלפים ורבבות פעמים, שרצה להתחדש ולהתחיל להתקרב להשם יתברך ולא עלתה בידו, ואפלו אם נפל בכל פעם למה שנפל, רחמנא לצלן, אף-על-פי-כן אל יסתכל על זה כלל וישבח כל זה, כי זה היום והשעה שעומד בו עתה עדין לא היה בעולם, ומי יודע מה יכול לזכות עדין באותו היום ובאותה השעה, כי השם יתברך מחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית ואין רגע דומה לחברתה, כי בכל רגע ורגע משתנה מעמד ומצב ומהלך המזלות וכוכבים, ועל-ידי-זה משתנין המארכות לאין מספר בין הנולד ברגע זה לנולד ברגע האחרת. ומזה יכולין להסתכל ולהבין מדעתו השנויים הגדולים הנעשים בכל רגע ורגע בעולמות העליונים לאין קץ ומספר, שזה בחינת "ולבושין דלבש יומא דא לא לבש ביומא אחרא", כמבאר כל זה בכתבי האר"ל. וכל אלו השנויים לאין קץ של כל העולמות, הכל הוא בשביל האדם, לקרב אותו על-ידי-זה לעבודת השם יתברך, שבשביל זה נברא הכל. נמצא שאין ראיה כלל מיום לחברו, כי אף-על-פי שעד הנה היה מה שהיה, אף-על-פי-כן כפי השתנות מעמד ומצב כל העולמות עכשו בזאת השעה, והכל בשבילו, כי חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם יכול להיות שדיקא עתה יתקרב באמת להשם יתברך אם יתחיל מעתה.

וכן צריך האדם לומר ולחזק את עצמו להתחיל בעבודת השם מחדש בכל עת ובכל שעה בכל מה שיוכל, לחטף בזו השעה תורה או תפלה או איזו מצוה; ואם אינו יכול לעשות דבר באותה שעה על-כל-פנים יחזק את עצמו לכסף ולהשתוקק להשם יתברך, כי רצון וכסופין דקדשה יקר מן הכל, כמבאר במקום אחר. והעקר להשליך ולסלק מעצמו כל החכמות שמכבר, שמשם נמשך כל הבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו, שכל זה מהסברות והחכמות של הכל שהרגל בהם מנעוריו, שנאחו בהם זהמת הנחש, והם בבחינת עין הדעת טוב ורע. ומי שרוצה להתקרב באמת להשם יתברך, צריך שיסלק מעצמו כל החכמות והסברות אלו ויבטל דעתו באמת נגד הצדיקי-אמת, כאלו אין לו שום שכל עצמו כלל. ואפלו אם נדמה לו שנמשכה לו סברא זאת מאיזה ספר אף-על-פי-כן מאחר שהסברא הזאת מרחקת אותו מהשם יתברך, צריך לסלקה מדעתו, כי זה ידוע שגם בהתורה יש שני כחות, כמאמר רבותינו ז"ל: זכה, נעשית לו סם חיים, לא זכה וכו'. ובאמת אין יודעין כלל, כי בכל דור ובכל יום משתנים העולמות לאין מספר בנ"ל, וכן נשתנים הברורים של הניצוצות שצריכין לבררן בכל פעם, כל אחד לפי מדרגתו, עד אשר באמת אין שכל בלב האדם לעמד על כל זה בשלמות. ואפלו שלמה המלך, עליו השלום, אמר על זה (קהלת ז'): "אמרת אהבמה, והיא רחוקה ממני", כמבאר בעין-חיים בתחלתו. על-כן זה עקר החכמה של כל אחד, לסלק החכמה והשכל של עצמו לגמרי נגד הדעת של הצדיקי-אמת, ויקיים מה שכתוב: "לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל" אפלו אם נדמה לו שאומר על ימין שהוא שמאל וכן להפך, וכמאמר רבותינו ז"ל. (הלכות בשר בחלב – הלכה ד, אותיות א ב ג י לפי אוצר היראה – יראה ועבודה, אות נה; ועין עוד השיף לזה התחזקות, אותיות נט ס סא)

כח,מו

תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה

שמחה דקדשה הוא בודאי דבר גדול מאד, דהינו לשמח בה' ובתורתו הקדושה, שזה עקר שלמות העבודה, כמו שכתוב (דברים כח): תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה וכו'. כי שמחה דקדשה היא הנקדה הקדושה של כל המצוות, כמו שכתוב (תהלים יט): פקודי ה' ישרים משמחי

החללים רק בשביל נפילת האמונה, בבחינת (דברים כח): והפלא ה' את מכתך מכות גדלת ונאמנות וחלים רעים ונאמנים. ונאמנים דיקא, כי הם באים על-ידי פגם אמונה, כי על-ידי נפילת האמונה באים מכות מפלאות, שאין מועיל להם לא רפואות ולא תפלה ולא זכות אבות. (לקוטי מוהר"ן חלק ב – סימן ה,א)

לב. כי העקר הוא לזכות לשמח בה, בבחינת (שם קד) אנכי אשמח בה, וכמו שכתוב (שם לג): כי בו ישמח לבנו וכו', וכתוב (שם מג) ואבואה וכו' אל אל שמחת גילי, וכתוב (שם לב) שמחו בה' וגילו צדיקים, וכתוב (שם צו): ה' מלך תגל הארץ וכו', ישמחו השמים ותגל הארץ וכו'. ועל זה אמר שלמה המלך עליו השלום (קהלת ח): ושבתתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם וכו' כי אם לאכל ולשתות ולשמח, שדרשו רבותינו ז"ל: 'לאכל ולשתות ולשמח' בשבתות וימים טובים.

כי באמת מי שהוא בכלל האמונה הקדושה האמתית, יש לו לשמח כל ימיו בכל עת ובכל רגע, כשיזכר את עצמו הטובה והחסד הנפלא שעשה ה' ותברך עמנו על-ידי משה רבנו עליו השלום, אשר פתח את עינינו והמשיך עלינו את האמונה הקדושה להאמין בה' ובמשה עבדו, לקיים תורתו ומצותיו הקדושים בכל יום, אשר אפלו פושעי ישראל מלאים מצות ברמון. וכלנו מאמינים באלקים חיים ומלך עולם, חי לעד וקים לנצח, אדון כל לעלא מן בלא ולית לעלא מנה, ותברך שמו בפי כל חי לנצח. ואי אפשר לבאר בכתב ובעל פה עצם השמחה הזאת, כי לגדלתו אין חקר, כי השמחה הזאת הוא לכל חר כפום מה דמשער בלבה, בבחינת נודע בשערים בעלה וכו', כמבאר מזה במקום אחר. (הלכות תפלה – הלכה ה, אות ח)

כח,נט

והפלא ה' את מכתך ... מכות גדלת

ונאמנות וחלים רעים ונאמנים

העקר הוא האמונה, וצריך כל אחד לחפש את עצמו ולחזק את עצמו באמונה. כי יש סובלי חללים, שיש להם מכות מפלאות, והם סובלים

שלום

שבת

לאחינו כל בית ישראל

הוצאת חומשים עם פירוש
הלקוטי הלכות

במחיר הקרן

125 ₪ לסט (5 כרכים)

פרטים והזמנה : 054-8429006 (מאיר)